

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 824/2548

บริษัทธุรกิจขนส่ง จำกัด โจทก์ นายปรีชา เสมพิพัฒน์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 43, ป.วิ.พ. มาตรา 148,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ มาตรา 31,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 40, ป.พ.พ. มาตรา 426, ป.พ.พ. มาตรา 224, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีก่อนพนักงานอัยการฟ้องจำเลยที่ 1 โดยมีโจทก์เป็นผู้เสียหาย ซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และให้ชดเชยราคาน้ำมันแก๊สโจทก์ คำฟ้องคดีอาญาดังกล่าว แม้จะถือว่าเป็นการขอให้จำเลยที่ 1 ชดเชยค่าทรัพย์สินแทนผู้เสียหายตามที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา 43 แต่ก็เป็นกรณีที่มีความเสียหายเนื่องมาจากการกระทำผิดอาญาเท่านั้น ส่วน

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกจ้างทำให้เกิดความเสียหายแก่วางค์ซึ่งเป็นนายจ้าง การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ทำให้เกิดความเสียหายนี้เป็นบ่อเกิดแห่งหนี้ที่ผู้เสียหายจะใช้สิทธิเรียกร้องได้ทั้งสองทางคือในมูลละเมิดและในมูลแห่งสัญญาจ้างแรงงานที่มีต่อกันในคดีอาญาดังกล่าวกับคดีนี้ ถึงแม้คำขอบังคับจะมีลักษณะเป็นอย่างเดียวกันคือขอให้จำเลยที่ 1 ชดเชยค่าเสียหายแต่ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาที่พนักงานอัยการขอบังคับในส่วนแพ่งนั้นมาจากข้ออ้างเนื่องจากการกระทำผิดทางอาญาอันเป็นการเรียกร้องในมูลหนี้ละเมิด แต่คดีนี้มีที่มาจากมูลสัญญาจ้างแรงงาน เมื่อมูลหนี้ในคำฟ้องของทั้งสองคดีเป็นคนละอย่าง ประเด็นที่วินิจฉัยจึงมิใช่ประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันอันจะเป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา 148 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ มาตรา 31 ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำโจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างโจทก์ตำแหน่งพนักงานขับรถบรรทุกน้ำมัน จำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้าประกันความเสียหายที่เกิดจากจำเลยที่ 1 ต่อโจทก์ ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองชำระเงิน 522,650.67 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ในต้นเงิน 516,198.20 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่วางค์ จำเลยที่ 1 ขาดนัด ศาลแรงงานกลางพิจารณาและชี้ขาดตัดสินคดีเฉพาะจำเลยที่ 1 ไปฝ่ายเดียวตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 40 วรรคสอง จำเลยที่ 2 แกล้งไม่ติดใจต่อสู้คดีและไม่สืบพยาน ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกจ้างโจทก์ยกเอาน้ำมันเชื้อเพลิงของลูกจ้างโจทก์ไปขาย ทำให้โจทก์ต้องชดเชยราคาน้ำมันเชื้อเพลิง 516,198.20 บาท ให้ลูกจ้างจำเลยที่ 1 ต้องชดเชยเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่โจทก์ชำระเงินไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่วางค์ตามสัญญาจ้างแรงงานและประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 426, 224 จำเลยที่ 2 ในฐานะผู้ค้าประกันการทำงานของจำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ด้วยตามมาตรา 680 พินิจฉัยให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 516,198.20 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 18 มิถุนายน 2546 ไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่วางค์แต่ดอกเบี้ยคิดถึงวันฟ้องให้ไม่เกินที่โจทก์ขอ ถ้าจำเลยที่ 1 ไม่ชำระให้จำเลย

ที่ 2 ชำระแทนจนครบ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "มีปัญหาวินิจฉัยว่า ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 เป็นฟ้องซ้ำกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2717/2546 ของศาลจังหวัดระยองที่พนักงานอัยการจังหวัดระยองฟ้องจำเลยที่ 1 โดยมีโจทก์เป็นผู้เสียหาย ซึ่งศาลจังหวัดระยองพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ราคาน้ำมันเป็นเงิน 540,940 บาท แก่โจทก์ซึ่งเป็นผู้เสียหายหรือไม่ เห็นว่า คำฟ้องคดีอาญาดังกล่าวนั้น แม้จะถือว่าเป็นการขอให้จำเลยที่ 1 ใช้ราคาทรัพย์สินแทนผู้เสียหายตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 43 ก็ตาม แต่ก็เป็นที่ความเสียหายนั้นเนื่องมาจากการกระทำผิดอาญาเท่านั้น ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกจ้างทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ซึ่งเป็นนายจ้าง การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ทำให้เกิดความเสียหายนี้เป็นบ่อเกิดแห่งหนี้ที่ผู้เสียหายจะใช้สิทธิเรียกร้องได้ทั้งสองทางคือในมูลละเมิดและในมูลแห่งสัญญาจ้างแรงงานที่มีต่อกันอยู่ในคดีอาญาดังกล่าวกับคดีนี้ถึงแม้คำขอบังคับจะมีลักษณะเป็นอย่างเดียวกันคือขอให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าเสียหาย แต่ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาที่พนักงานอัยการจังหวัดระยองขอบังคับในส่วนแพ่งนั้นมาจากข้ออ้างเนื่องจากการกระทำผิดทางอาญาอันเป็นการเรียกร้องในมูลหนี้ละเมิด แต่คดีนี้มีที่มาจากมูลสัญญาจ้างแรงงาน เมื่อมูลหนี้ในคำฟ้องของทั้งสองคดีเป็นคนละอย่างเช่นนี้ ประเด็นที่วินิจฉัยจึงมิใช่ประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันอันจะเป็นฟ้องซ้ำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ โจทก์จึงฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ได้ อุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

หัสดี ไกรทองสุข · ขวลิต ยอดเนร · จรัส พวงมณี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/824/2548>